

Publicerad 2007-12-27 17:09 av Jasmine Turandar

En berättelse om gubbsjuka och rädslan för att bli våldtagen..

Rädslan i månskenets ljus

Jag har då ALDRIG varit såhär jävla rädd i hela mitt liv! Tårarna bara rinner av rädslan och lättnaden. Jag är fan fortfarande rädd att han trots allt lyckades följa mig hela vägen hem, jag hörde fan prasslet i löven och leran bakom mig. Så enormt rädd för att han ska bryta sig in. Mitt hjärta slår så hårt att mitt bröst värker!

Han spanade in mig hela jävla kvällen. Jag kunde inte avgöra när han skämtade eller inte, men när han prompt satt och råstirrade på mig bra långa stunder väcktes misstankarna.

När han visade sin styrka där i armbrytningen med grabbarna blev man ju inte heller lugnad av. Med all den jävla whiskeyn i hans stora kropp insisterade han på att få eskortera mig hem! Nog fan var jag rädd redan innan för att gå hela den jävla vägen hem klockan 3 på natten i det här området som är så välkänt för alla våldtäkter och gud vet vad!

Jag gick fort i hopp om att han inte skulle hänga med, så full som han var, men nog fan gjorde han det. Det är då ingen höjdare att ha korta ben i ett sånt här tillfälle.

Han stoppade mig en bit på vägen, och började förklara hur jävla vacker han tyckte att jag var, och att han så gääääarna ville ha mig. Fan, en gubbe på 39 år. Jag själv har nyss fyllt 17. Glöm det. Jag sa det till honom, nej, jag vill inte. –Jag måste tacka nej.

Så fortsatte jag att gå. Det är inte minsta lilla lugnande heller att man ska gå i skogsområdena i staden, med en sån som han efter sig.

Varför gick jag inte tidigare? Varför stannade jag inte hemma, när jag gick första gången för att jag skulle äta? Tyckte det kunde vara trevligt med lite sällskap på kvällskvisten. I och för sig var han inte där när jag gick med de två upp till centrum för att handla, men han satt där när jag kom dit.

Jag är så grymt glad och lättad över att jag själv inte drack någon alkohol denna aftonen. –Att jag så sällan dricker alkohol över huvud taget! Det går inte att beskriva den lättnaden.

Jag är inte lättskrämd som somliga tror, men det här.. Det kommer sitta i ett tag. Jag hoppar till vid minsta lilla ljud, och tror hela tiden att han står där utanför.

Jag fortsatte att gå och gå, så fort mina ben tillät. Kämpade för att inte visa rädslan, hålla tillbaka tårarna. Till slut såg jag äntligen skymten av husen där jag bor, och svängde av direkt, rakt in på fälten mellan oss. Han hängde tack och lov inte med på noterna, utan fortsatte rakt fram. Jag koncentrerade mig på mitt mål, att ta mig hem! Bara gick och försökte att inte titta tillbaka, men kunde inte låta bli för rädslan att han hajjat till i alla fall och gått efter.

När helt plötsligt baseballplanet skymde min raka väg hem blev jag nästan arg. Det betydde en omväg, att jag var tvungen att gå runt.

Tanken att gå in i nästa port slog mig också, jag har ju trots allt nyckel till den med. Jag kanske skulle ha gjort det, så jag sluppit en del av den rädslan jag har just nu.

Sitter bara och skakar, med tårarna som forsar.

Det är inte första gången en gubbsjuk jävel suttit och hållt på som han denna afton, men nog fan har jag aldrig varit såhär rädd. De har inte betett sig på samma sätt, de satte sina egna gränser.

Det är en börda att vara vacker! Det bara är så. Vad jag fick utstå inatt är ett bevis på det. Inte räckte det med alla jävla killar hemma hos Jenka som en efter en slängde sig på mig för att ge mig en puss, om och om igen, men jag skulle utstå den 39-åringen dessutom.

Är man vacker, sexig och ung så är fan fanimej utsatt. Man ska inte ta för givet att de har de lättare än någon annan jäkel. Det är fan inte kul med sånt här. Jag känner mig smutsig.

Jag kommer inte kunna somna inatt. Jag är rädd. Jag vill hem till mamma! Det är jullov, och inte en jäkel är kvar på elevhemmet! Jag har ju grannarna, men jag önskar att min roomie vore hemma nu!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jasmine Turandar med Poeter.se id #11293 innehar upphovsrätten